

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ERNEST TISSOT

ΚΑΡΛΟ

Μιά Κυριακή, άνοιξα κατά λάθος το βιβλίο της προσευχής της 'Εβελίνας. Σε κάθε τον σειρά ένα όνομα ήταν γραμμένο με καλλιγραφικά γράμματα, το όνομα «Κάρλο».

Σε ηλικία δεκατέντε ετών, η 'Εβελίνα προσεβλήθη έξαφρα από κακοήθη πνευτό. Την είδα τότε μέσα στο σιδερένιο κρεβάτιάκι της, κατάλευκη, με τα βλέφαρά της βαρυσά, άδυνατη, χλωμή. 'Ο γιατρός είχε διατάξει να της δώσουν ζινίνη. Έκεινη την εποχή όμως δεν υπήρχαν δισκία ζινίνης, αλλά την έδωσαν χύμα. Έτσι, μόλις έπληρε την πρώτη δόση, η 'Εβελίνα καταλήφθη από άδηια και φρίκη. Γι' αυτό, όταν θέλησαν να της δώσουν τη δεύτερη δόση, άρνήθηκε με κάθε τρόπο να την πάρει. Τότε η αδελφή Μαρία της είπε :

— Παιδί μου, τι θα πη' ο Κάρλο ;
'Αμέσως η 'Εβελίνα, με τα μάτια φλογισμένα, με τα μάγουλα κατακόκκινα, με το λάρυγγα στεγνό, είπε :
— 'Ω! Μήπως τού είπατε πλιότε ;
— Ναι, κόρη μου, της είπαντες η μοναχή, ο Κάρλο θέλει να πάρει το φάρμακό σου, γιατί άλλωςξ ειχε τό ξαναρθή παιά...

Μόλις άκουσε τό λόγια αυτά, η 'Εβελίνα πήρε τό φάρμακό της, χωρίς κανένα διαταγή.

Τά χρόνια περνούσαν και η 'Εβελίνα είχε γίνει παιά δεκαοχτώ χρόνων, μα πάντα τόν Κάρλο της σέλοχόζοταν. Μιά μέρα, η ήγον-μένη την έπηρε ιδιαιτέρως και της ειπε πως δεν ήταν σωστό ν' αναφέρη αυτό τό άνορθό όνομα σε κάθε στιγμή. 'Από την ημέρα εκείνη, η 'Εβελίνα έγινε άκόμα πό θλιμμένη και δεν έσπούφερε ποτέ παιά τό όνομα τό Κάρλο. Μα έγώ καταλάβαινα, ότι έξακολούθησε να τόν σκέπτεται πάντοτε.

Την ίδια εκείνη έποχή, πριν άκόμη βγη άπ' τό μοναστήρι, οι γονείς της την επάνορθαν μ' ένα νέο, που ούτε τόν ήξερε καν. Θυμώδρια άκόμα τή δόνηνη έξαφρα ειχε τό πρόσφορο της 'Εβελίνας καθ' όλη την τελετή τού γάμου. 'Οταν τελείωσε τό μυστήριο, πριν άκόμα μιά άρφή της γιά πάντα, φεύγοντας με τό σύζυγό της, με πλησίασε και πνίγοντας τούς λυγμούς της, μου ψιθύρισε με φωνή πολύ έστρεμε : «Τί θα σκεφθώ τόκα ο Κάρλο γιά μένα ; Θεέ μου !... Φτωχή τόκα ο Κάρλο !...» 'Αφού μου ειπε τό λόγια αυτά, ανέβηκε στό αμάξι, που την περίμενε, κ' έφύγε...

Ύστερ' από τρεις μήνες έμαθα, ότι στη Νιζάνα, όπου ειχε πάει να περάση τόν μήνα τού μελιτού, έκρησθός και έπειτα από δεκατέντε μέρες πέθανε από διπλή περιπνευμονία...

Στό σημείο αυτό, η φίλη μου στάθηκε. 'Επειτα μου ειπε :

— Όμά με ρωτήσετε ίσως τόκα ποός ήταν ο Κάρλο !... Όντε κ' έγω δεν ξέρω... 'Ισως άκόμηντας παιδικός της φίλος... 'Ισως όμως να ήταν κ' ο ήρωσ κανενός μυσθοστορηματος, που ειχε διάβασει πολύ μικρή... Μα τί τά θέλετε ; 'Η ανάνησις τού ήταν ο μεγάλος ήρωσ της ζωής της !...

Και, πνίγοντας τη συγκίνησή της, η φίλη μου μου ειπε :

— 'Ας μιλήσουμε τόκα για τίποτε άλλο... 'Αλήθεια, διαβάσατε την τελευταία ποιητική συλλογή τού Σαμαίαν ;

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Τό ρόδινο χρώμα συνδυάζεται περισσότερο με τό πράσινο, πη γίναι έπίσης και με τό μαύρο και δεν άποκορθε τό θαλασσοκόνα. Τό κόκκινο άρμονίζεται τελείως με τό μαύρο και άρκετά καλά με τό πράσινο. Τό κίτρινο συμβιβάζεται κάλλιστα με τό λευκό και με τό σταχτί. Τό γαλάζιο άγαπά τό κίτρινο, τό λευκό και τό μαύρο. Τό πράσινο συνδυάζεται με τό ρόδινο και τό κόκκινο κ' έχει άρκετή κλίση προς τό βιολέ.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Πάσχα, πασχίζω, φαίνω, ζητά, ποθώ, γνορίζω της λημονιάς τό φάρμακο δεν ήμπορώ να εύρω.

Γιά σένα περιφρονάω στήν κόση δίχως γνώση και τό Θεό παρακαλώ θάνατο να μου δώση. Θεέ μου και δός μου θάνατο μιά προτιμότερ' 'νε παρά να ζώμε χωριστά τά πάθη να με τρώνε. Στά φύλλα της καρδούλας μου είν' ο καημοί γραμμένοι κ' ο πόνος εις τά σπλάχνα μου έχει φοιλά [χτισμένη. Τάστρο σου με τό άστρο μου μαζέ έβασιλέψαν έμάθατος πως άγαπώ κ' όλοι μάζ έξηλέψαν.

μιά φωτογραφία, πλαισιωμένη με άσημένα κορνίζα, έπάνο στο μάγαρο ένός τραπέζιού. Την έπηρε κατοπίν στα χέρια της και μου την έδωσε να την δω, οίγοντάς μου συγχρόνως ένα κορρασιμένο βλέμμα, γεμάτο πίκρα και θλίψη.

Ήταν η φωτογραφία μιάς νέας γυναίκας, με ξανθά μαλλιά τόσο άνοιχτά, που φαινότουσαν σαν άσπρα. Ειχε φυσιογνωμία λεπτή και πονεμένη.

'Αφού την κίτταξα λίγη ώρα, την ξανάδωσα στη φίλη μου, λέγοντάς της :

— Θα είνε καμιά φίλη σας... ; 'Ε ;
— Ναι, μία φίλη μου, που άπάντησε, μία πολύ καλή μου φίλη. Καί άμέσως με τη γλυκερά φωνή της, άρχισε να λέη :

— 'Η φτωχή 'Εβελίνα !... Κάθε φορά που την σκέπτομα, μου φαίνεται πως τό παρελθόν μου ξαναγυρίζει πίσω... Είναι τόσο θλιβερό να λυτάται κανείς γιά όσα πέσανα... Και έγω λυπάμα πολύ... πολύ... άμα νοσταλγώ τό παρελθόν μου... 'Αλλ' άς ξαναγορίσουμε στην 'Εβελίνα... Τη γνώρισα στό μοναστήρι της 'Αγίας Καρδίας τού Κάρλο, όπου, καθώς έξορθε, πέσανα όλη μου την παιδική ήλιζία... Στήν τάξη καθόταν δίπλα μου, στό θρανίο μου... Στο έντονηρό πάλι τα χροιάτά μας ήτανε πλάι-πλάι. 'Ετσι γρήγορα γυρίκα φίλες. Μάζ συνένεσε άκόμα περισσότερο η λεπτή μου νοιώδεια κ' η δυό μας, γιατί ειχαμε φύνει από τά σπίατα μας.

'Η 'Εβελίνα, άν και ήταν τότε μόλις έφτά χρόνων, διέφερε πολύ από τις άλλες που συμπαθήριζα... Δεν έτροχε σχεδόν καθόλου και προτιμούσε από τά παιχνίδια τούς άόρτους περιπάτους μέσ' στό περιβάλλο τού μοναστηριού, μολύ με τις αδελφές. 'Αν και δεν της άρεσε πολύ η εργασία και δεν φαινόταν και τόσο ενόσηθη, ήταν φρόνημη, ταχτική, ποήμα που άρεσε στην καλύτερη, μιλούσε πάντα και δεν χροποσε ποτέ τις πόρτες... Ήταν άκόμα ήποτακτική, πολύ αυθητική και άδιάφορος προς όλα. Βιθιομένη σε όνειροπολήσεις, πνίονσε όλοήληρες στιγμές σωπής, με τά μάτια της προσηλωμένα πέρα, μακριά από τη ροιματική, σοβαρή, με την όψη γαίλινα. 'Αμα την ρωτούσα, στις στιγμές αυτές : «'Εβελίνα, τι σκέπτεσαι ;» μου άπαντούσε θλιβερά :

— Συλλογίζομα τόν Κάρλο...

Στην άρχη, δειλή άκόμα από την πρόσφατη γνωριμία μας, δεν τολμούσα να τη ρωτήσω σκεπτικώς τίποτε. 'Επειτα άρχισα κ' έγω ν' άγαπά τό Κάρλο, χωρίς να τόν ξέρω και χωρίς να ήξελο που να ήμθο ποός πραγματώξ ήταν. 'Εντονητάξιν τά χρόνια περνούσαν και πάντοτε η 'Εβελίνα έξακολούθησε να σκέπτεται τόν Κάρλο, να μιλά γι' αυτόν και να πιστεύη σ' αυτόν. 'Η αδελφές άνεχόζονταν την άθωα αυτή φαντασιοπλήξια της και δεν της έλεγαν τίποτε. Στους άπογευματινούς περιπάτους, όταν άφού διασχίζαμε τούς δρόμους δυό-δυό και σοβαρές, έζωντας τά μάτια μας καρφωμένα στις μύτες τών σκορπιών μας, φτάναμε στην έξοχη και σκεπάζαμε τρέχοντας δεξιά κ' άριστερά, η 'Εβελίνα έμεινε πίσω, μόνη, μακριά άπ' τις άλλες, θλιμμένη. Κάτω άπ' τόν ήλιο, μέσ' στό λουλούδι, άσ' σ' άρόματα, έβάδιζε άργά, κορρασιμένα, με τό κεφάλι σκαρτό. Καί άν η αδελφή η χάσινα συμπαθήριξά της τή ρωτούσε σπορηικά τί έκανε, εκείνη άπαντούσε γλυκά :

— 'Ω, άφήστε με !... Βρισκόμα με τόν Κάρλο !...

'Όταν στό έπισητόριο της μονής μάζ μοιραζαν πλιτε γλυκίσματα, φρόβα η παχιά, που μάζ τά έστελναν οι γονείς μας, η 'Εβελίνα έβάζε με προσοχή τά δικιά της πράγματα στην πάνω και τά φίλας.

— Τά φίλά γιά τόν Κάρλο ! μου έλεγε μ' ένα χαμόγελο μέσ' στό θλιμμένα παιδικά της μάτια...

— 'Ακουσε, Μάξιμ, πως βοιύει ο άέρας !...

— Δεν είνε ο άέρας που βοιύει, αλλά τό στοιχειό της ροιματίας, άγάτη μου !

Κι' άμέσως, αλλάζοντας τόνο, έξακολούθησε :

— 'Η τελευταίες στιγμές της ζωής μας θάνα η πρώτη μας έρωτική νύχτα, Παγαλίνα... 'Ο νεκρός μας θάλαμος είνε αυτή η σπηλιά και τό δροσερό χύμα της θάλασσα είνε τό μεγάλο νεκρικό σεντόνι που θά μάζ σκεπάζη !...

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, της εσαίλασε τό σπίαμα με φλογερά κ' αδιάκοπα φίλα. Την άλλη μέρα τούς βοήξαν και τούς δυό μαζί άγαλλιασμένους στην άεροθαλάσσια κ' από τότε η μοραία εκείνη σπηλιά, που γίνικη ο τάφος τούς, όνομάστρε από τούς κατοίκους τού Μπαρριτζέ «'Ο νεκρός θάλαμος».

